

DONCS
AIXÒ

MARCEL·LÍ
BORRELL

ELS DALMAU

Els Dalmau que vaig tractar eren una família veïna, replà per replà, al segon pis del nº 19 al carrer Calvo Sotelo (avui Pi i Margall, per allò de les rauxes ideològiques de l'anomenada Memòria Històrica). Els Dalmau eren una de tantes famílies nombroses que maldaven per tirar endavant en plena dictadura. De pares treballadors, els cinc fills també es van haver d'espavilar. En Carlos i l'Emilio obrien una minúscula impremta en un carrer perdut als afores, quan la ciutat s'acabava on avui comença l'Alcalde Rovira Roure. Allí, els diumenges a la tarda editaven el suplement Gol que informava dels resultats dels partits de futbol i que es venien als carrers per 50 cèntims de pesseta el full. D'aquí i d'allà, l'impremta va fer-se gran. Tant, que en 1984 els Dalmau es feien amb la capçalera que vostè té a les mans: LaMAÑANA. De ser la premsa del Movimiento franquista a Lleida, el diari s'obria a la pluralitat dels moviments democràtics. Per tant, el degà de la premsa lleidatana va escriure's en el català que avui es parla. Agosrats de mena, els Dalmau s'inventaren aventures de tot tipus fins la crisi econòmica del 2008. L'un i l'altre, la versió ilerdenca del 'self made man' ianqui. Dijous passat, el Carlos feia una aturada en el camí. Sigui on sigui, ja en deu maquinari alguna.